

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணாய

98. திருவெண்பா (2)

*(நேரிசைவெண்பா)

திருச்சிற்றம்பலம்

*திருவாசகம் திருவெண்பாவைத் தழுவியது.

Tiruvasagam

திருவாசகம்-திருவெண்பா

வெய்ய வினையிரண்டும் வெந்தகல மெய்யுருகிப்
பொய்யும் பொடியாகா தென்செய்கேன் செய்ய
திருவார் பெருந்துறையான் தேனுந்து செந்தீ
மருவா திருந்தேன் மனத்து.

அணைந்தோர் தன்மை

வெண்பா யாப்பினால் ஆகிய பகுதி, 'திருவெண்பா' எனப்பட்டது. இதற்குப் பொருள்பற்றிப் பெயரிடாமையின், இது, பல்வகைப் பொருள் பற்றியும் வருவதாகும். 'அணைந்தோர் தன்மை' என்ற முன்னோர் குறிப்பும் இதனை ஒருவாறு விளக்குவதேயாம். அணைந்தோர் - சிவனை இவ்வுலகத்தில் பெற்றோர். இவரை, 'சீவன் முத்தர்' என்ப. வெண்பா யாப்பினால் ஆயவற்றை இறுதிக்கண் வைக்கக் கருதி இங்குக் கோத்தனர். திருத்தசாங்கமும் வெண்பா யாப்பினாலாயிற்றாயினும், பொருளியைப் பற்றி அதனைக் குயிற் பத்தின் பின்னாகக் கோத்தனர். இது, திருப்பெருந்துறையில் அருளிச் செய்யப்பட்டது என்பதே பதிப்புக்களில் காணப்படுவது. இது, திருப் பாட்டுக்களையுடையது.

Ramana Sannidhi Murai

1223. கண்ணார் அமுதமாக் கண்டேன் கருத்திலுயிர்க்கு
உண்ணார் அமுத ஒளியானான்—தண்ணார்
அளிசெறியும் கண்ணால் அருட்கருவாய் இன்பக்
களிசொரியும் பெம்மான் கழல். 1
1224. சுகந்ததும்ப நின்று துலங்குவாய் நெஞ்சே
முகந்த துன்பம் எல்லாம் முசித்தே—அகந்தையற
மாண்டார் அகத்துஅசல மாநடம்செய் வேங்கடப்பேர்
ஆண்டான் அருளை அறி. 2
1225. அம்மானுக்கு ஆளா அடித்தொண்டு பட்ட உனக்கு
அம்மான் அருளியமெய் ஆய்ந்தொழுகாய்—சும்மா
இருத்தலே நானற்று இதயத்தே மாணத்
திருத்துந் திருத்தொண்டு என. 3
1226. மனையைத் துறந்த மனத்தால் கவிதை
தனைத்துறக்க மாட்டாத் தவற்றேன்—முனைவா
உலோட்டன் உளப் பான்மையால் உன்னடிக்குற் றேவ
லில் ஓட்டிநான் சாந்திஅடை வேன். 4
1227. கோல மணியே குருமணியே சாந்தகுண
சீல மணியே சிவமணியே—வாலறிவின்
விண்மணியே நின்திருமுன் மேவினேன் உன்னருளால்
கண்மணியே மோகமறக் காண். 5
1228. இம்மணியே போலும் எதிர்மணியொன்று இல்லையெனும்
அம்மணியோர் பாற்சேர் அருண்மணியே—செம்மணியாம்
சிந்தா மணியேஎன் ஜீவச் செழுமணியே
சொந்த சொருபம் துலக்கு. 6
1229. மெய்க்குஞானத் திட்பமற வீணனேன் ஆணவத்தால்
பொய்க்குஞால வாழ்வில் புலம்புற்றேன்—மெய்க்குஞான
விண்ணவா நின்னடியே மேவினேன் வான்கருணைக்
கண்ணால் எனைஅருளிக் காண். 7
1230. அறியாதேன் அல்லேன் அறிந்தேனும் அல்லேன்
செறியாத புன்மனத்துத் தீயேன்—குறியாக
நின்னையே நம்பினேன் ஞேயமளித்து உன்னருளால்
என்னைநின் தாங்கீழ் இருத்து. 8

1231. தீபகங்க ளாகப்பல் ஜீவத் தொகைதொறுஞ்சேர்
ஏ! பகவ ஆண்ட இறைமண—தாபரமாஞ்
சீபாதஞ் சேரத் தெரிந்தேற்றுக் கொள்ளுதிஎன்
தீபா வலிவந் தனம். 9
1232. கண்ணப்பர் அன்பில் கலப்பிப்பாய் என்னினல்லால்
விண்ணப்பம் மெய்யப்பற்கு என்கடவேன்—வண்ணப்
பரமேச் சுரமணன் பாற்படர்மெய்ப் பக்தி
வரமேநான் வேண்டு வது. 10
1233. அருட்பரனா நின்ற அருணை லேசன்
குருப்பனவ னாகுக் கொண்டான்—விருப்பவனுக்கு
அன்பரது வாழ்வை அவிச்சையறப் பொங்கொளிகேர்
இன்பமய மாக்கல் ஒன்றே. 11
1234. அடியார்க்கு நல்ல அமுத சொருபன்
கொடியார்க்கு நஞ்சிற் கொடியான்—முடியார்க்கும்
கங்கையான் வானோர் கடவுளான் பூரமணன்
தங்கையான் அன்பர் தமக்கு. 12
1235. குற்றமறும் எங்கள் குருமூர்த்தி ஞானமலால்
வெற்றுகைஒன்று ஆடா விழுமியோன்—செற்றமறு
சாந்தக் கடலோன் சதாசிவன்எங் கோரமணன்
மாந்தர்ஒளிச் சிந்தா மணி. 13
1236. பருப்பதியன் னுஞ்சிற் பராசக்தி தன்பால்
விருப்புஅதிகம் கொண்ட விநோதன்—பருப்பதியைத்
தன்உருவ மாகத் தனில்கரந்து மாரமணன்
பின்னமற நின்றபெம் மான். 14
1237. ஆவிக்கோர் ஆவியா ஆண்ட குருமணன்
சேவிக்கத் தக்க சிவசொருபன்—பாவிக்கத்
தித்திக்கும் பாதச் செழுமலர்த்தேன் உண்டுதொண்டர்
எத்திக்கும் போற்றும் இறை. 15
1238. யாவுமாத் தானே இருந்தொளிர்மெய்க் கண்ணாக
மேவும் ஆனந்த விழுப்பொருளான்—மேவும்பல்
வேறுகதி தோற்றும் வியன்பா ழறவிழுங்கும்
வீறுகதி ரான்வேங் கடன். 16
1239. அழிகின்ற அன்பருயிர்க்கு ஆக்கமுறு சாந்தி
பொழிகின்ற இன்பப் புயல்காண்—செழிகின்ற
தித்திரளே போன்றகொடுந் தீவினையை நீருக்கிக்
காத்தருள்ளங் கோரமணன் கண். 17
1240. நமோரம னாய நமோரம னாய
நமோரம னாய நமவென்று—அமோகமாச்

சிந்திப் பவர்க்குத் திருவருள்கை வல்லியம்தம்
புந்திப் புலத்தின் பொருள். 18

1241. சமனமா காத சமுசாரத் தீச்சேர்
அமணமாம் பாமுலகை அஞ்சி—சமண
அழகனைப் போய்ச் சேர்ந்தார் அவனருளால் வாழ்ந்தார்
தழலுமுத் தாபம் தணிந்து. 19

1242. அருள்வசத்த ராநின் னடியார் உலகத்து
இருள்வசத்த ராக இரங்கார்—மருள்வடிவப்
பேயகங் காரம் பிரிதலால் சிற்பரத்து
நாயகங்காண் ஞாலத் தவர். 20

1243. எந்தை ரமணன் அருள் எய்தினோர் எக்காலும்
சிந்தை கலங்கித் தெருமரார்—சிந்தைக்
கலக்கம்எவ் வாறு கலக்கும் கலங்கா
நிலைக்களமா நின்றொளிர்மெய்ந் நெஞ்சு. 21

1244. இமைத்தும் இமையோரை எண்ணார் பொருளா
ரமணனை நோக்கி ரமித்தோர்—அமரர்க்கு
அரசனை நோக்கி அகமகிழ்ந்தோர் கண்ணுக்கு
இரசனைஉண் டாக்குவார் யார். 22

1245. ஒன்று படுக்கும் உதாரமெய்க்ஞ் ஞானத்தால்
வென்றுஅனைத்தும் தானா விளங்குவோன்—மன்ற
உரைக்குமதி நுட்ப வுபதேச மோனக்
கருத்தறிவார் மிக்க சிலர். 23

1246. எந்நினைவும் இல்லா இயற்கையே தன்சொருப
மெய்ந்நனவாம் உண்மை விளக்கியே—துன்னுமனக்
கற்பனா மோகக் கனத்தோற்ற மாகஉல
கற்பனாம் என்னைஆண்டான். 24

1247. சிந்தைக்கு அரியசிவன் சிந்தைக்கு எளிதாக
முந்தைத் தவத்தால்என் முன்தோன்றி—விந்தைகாண்
மானிடனே யாக மதித்துப்பல் லோர்மருளக்
கால்நிலம் தோய்ந்து என்னைக்காத் தான். 25

1248. மனத்த மாட்சிசேர் மௌனாநு பூதி
எனதுஇதயத்து ஊன்றி எழுவே—எனதுஇதயம்
தாக்கினான் தன்பதத்தால் தன்மயமா நான்அடங்க
நோக்கினான் என்னை நுனித்து. 26

1249. விண்ணாள் சிற்பரமாம் மெய்யே விசுத்தவொளிக்
கண்ணாக நோக்கும் கடவுளான்—விண்ணலால்
வேறுபுலம் காணாத வெற்றறிவாம் கூர்விழியால்
கூறுபடச் சிச்ஜடம் கொன் றான். 27

1250. பொன்னாச்செம் மேனிப் பொலிவுற்ற ஸ்ரீரமணன்
கல்நார் உரிக்கும் கனசித்தன்—வின்னான்
கொளுவிப் புரமெரித்த கொல்லேற்றான் என்னைக்
களவுற்றான் உள்ளம் கவர்ந்து. 28
1251. வேள்விஎதற் காக விளை ந்ததோ வேதாந்தக்
கேள்விஎதற்க காகக் கிளர்ந்ததோ—மூள்வதாய்
மோனம்எதற் காக முனைந்ததோ தன்சொருப
வானமதற்கு என்னை உய்த்தான் மன். 29
1252. குருந்தமு லத்தில் குருபரனா முன்னான்
இருந்தமு தாதைரம ணைசன்—திருந்தவே
மெய்க்குஞான மோனஅருள் விஞ்சை புகட்டினான்
அஞ்ஞானம் சென்றுஎன் அகத்து. 30
1253. புத்தரம னாரியன்சத் போதரவி யாய்க்குருட்டு
மத்தனைன் உள்ளே மலர்த்தினான்—மெத்தத்
துருகமாம் கேவலமாத் துன்றுமனா தீத
சொருபமா மோனச் சுடர். 31
1254. பார்த்தறிய லாகாப் பரம்பொருளை யென்னுளத்தில்
ஓர்த்தறியச் சேர்த்தவரு ளொண்குடரால்—கூர்த்தறிந்தேன்
ஆண்டரம னாரியன்என் ஆன்ம சொருபமாத்
தீண்டுபரன் என்னும் திறம். 32
1255. வள்ளல் குருரமணன் வைத்ததால் என்னகத்தில்
கள்ளஅகங் காரம் கரந்ததுகாண்—உள்ளதன்மாட்டு
அத்தக நிற்கும் அனுபூதி யானஅருள்
வித்தக ஞான விளக்கு. 33
1256. அறிவுண்மை யாகநிரம்பு ஆனந்த வாழ்வே
குறிகுணம்கொண்டு ஆங்கோர் குலாவோன்—வெறியனேன்
கற்பனா மோகக் கருத்தை அறவிழுங்கித்
தற்பரமாத் தானொளிர்கின் றான். 34
1257. தஞ்சமா என்னுயிரைத் தாங்கியே ஆண்டவன்என்
நெஞ்சமே கோயிலா நீடினான்—வஞ்சக்
குறும்பராம் தெவ்வர் குலைந்தொழிந்தார் சாந்தித்
திறம்பராய் நின்றேன் சிவத்து. 35
1258. திருப்தியுற்றேன் முற்றத் திருவருளால் உள்ளத்து
இருத்தியதால் யான்அவனே என்னும்—பிரத்தியபிஞ்
ஞானமளித்து ஆண்டகுரு நாதன்பால் அத்துவித
மானபர முக்தி அடைந்து. 36
1259. பொருள்போத வைப்புஅடியேன் புந்தியுள்ளே காட்டி
அருட்பார மாக அளித்தான்—மருட்பாழ்

உருவெளித்தோற் றத்தில் உழன்றுஅடியேன் ஏங்கிப்
பருவரல்கொள் ளாமல் பரிந்து. 37

1260. அறிந்தேன் அருள்கொண்டு அகந்தைஅறத் தன்னுள்
செறிந்தேன் சிவசொருபந் தேர்ந்தேன்—மறந்தேனும்
பொய்யாம் அகந்தையில் புந்தி கலங்குரு
மெய்யான்ம போதம் விளைந்து. 38

1261. குருவடிவுக்கு என்னைக் கொடுத்தேன் சொருபத்
திருவடியில் சித்தம் தெளிந்தேன்—குருவடிவை
அன்றிஒன்று இல்லா அகண்டாத் துவிதஒளி
வென்றில்என் மிச்சை விளிந்து. 39

1262. சிற்பரமா ஓங்கு சிவரமணன் பாலித்தான்
தற்பரமாம் உண்மை தலைப்படவே—கற்பனையாழ்
பேதத்தோற் றம்தீர் பிரம்ம சொருபசத்
போதத்தேற் றத்தின் புலம். 40

1263. அன்புமய மானரம னூரியன்என் ஆருயிர்பேர்
இன்பமுற உள்ளத்து இனிதளித்தான்—துன்பமயப்
பாசா ணவந்தீர் பரவெளியாம் தன்சொருப
நேசானு பூதி நிலை. 41

1264. சித்தமாத் துன்றலுற்ற சிஜடமாம் ஜீவன்தன்
பொய்த்தன்மையானஜடபோதஅகம்—பொய்த்துஅகல்சர்
சித்துவமே தத்பரமாத் தேற்றலாற் தேற்றினான்
அத்துவித மாமெய் அகம். 42

1265. தன்பொருளே யான்எவன் தன்னைத் ததீயனாத்
தன்பதத்துக்கு அன்பளித்துத் தான்ஏற்றான்—இன்பதுன்பம்
ஆதி இரட்டை அனைத்தும்ஒரு தன்மயமாம்
நீதி தழைத்ததென் நெஞ்சு. 43

1266. சித்திலே சித்தம் திளைத்தலே சுத்தசிவ
பக்தியா என்னைப் படிவித்தான்—புத்தியால்
என்னை இயற்றுவதவ் இன்ப அருள்வளம்செம்
பொன்னேபோல் போற்றல் ஒழிந்து. 44

1267. ஆற்றப் பெருமிதம்சேர் ஆண்டவா அற்பரைமிக்கு
ஏற்றிப் பழிச்சி இழிந்தவென்னா—மாற்றோடு
உரைகடந்த பொன்னும் உனதடியில் தேய்ப்புண்டு
உரைஅடைந்தது ஆயிற்று உணர். 45

1268. அன்னதால் உன்னை அடிபணிந்த நாயேனுக்கு
என்னகுறை தானுமினி இல்லையே—வன்னமணிச்
சிங்கா தனத்தில் சிறந்த உளத்தவிசில்
மங்காது அமர்ந்தேன் மகிழ்ந்து. 46

1269. பன்னியபொன் னுதியபற் பல்பொருளின் சார்பும்அற்ற
பின்னையென் உள்ளமணிப் பெட்டகத்துள்—என்னைஅடிக்கு
ஆண்டான் அருட்பாத துளி அரும்பொருளாய்
ஈண்டலால் இல்லேன் குறை. 47

1270. அகத்தே அருவாம் அறிவுஉண்மை தானுப்
புறத்தில் அருட் போத குருவா—மிகத்துலங்கி
என்னைஆட் கொண்ட இறைமணன் சேவடிக்கே
மன்னியேற்கு இல்லை மலைவு. 48

1271. என்னுள்ளே உன்னை இருத்தினாய் போலேநன்று
உன்னுள்ளே என்னை ஒடுக்கினாய்—நின்னுள்ளில்
நானற்று ஒழிந்ததை நான்கண்டு அமைந்ததே
நானுற்ற பேறுநின் னால். 49

1272. நின்னுருஎன் நெஞ்சில் நிறுத்தினாய் நீக்கமற
என்னுயிர்நின் தாஸ்கீழ் இருத்தினாய்—பின்னும்
சிதானந்த வெள்ளம்உளம் தேக்கினாய் நின்பேர்
உதாரம் தனக்குஉண்டோ ஒப்பு. 50

1273. முகத்துதியா ஒன்றும் மொழிகிலேன் மோன
சுகத்தியல்பா நின்ற சொருபா—நிகழ்த்தும்
தரமன்று எனக்குநீ தந்தபே ரின்பப்
பரமான சாந்திப் பதம். 51

1274. ஊனஅகங் காரமாம் ஊத்தைச் சிறைவிடுத்து
ஞானவெளி யாக நடப்பித்தாய்—வானவா
நீயேயா னாக நிகழ்வாய்க்கு மாறுதவி
ஏயேயான் ஆற்றல் எவன். 52

1275. உய்வ தறியாது உழன்றமட நாயேனுக்கு
உய்வகையால் உள்ளத்து உறுதிபெறத்—தெய்வ
அருளால் விளைந்த அனுபூதி ஞானப்
பொருளாம் புகல்வது இந்நூல். 53

1276. யானேயா னாக வியல்வதாம் ஆன்மசுகத்
தேனேயான் மாந்தவுளம் தேக்கினான்—வானேயாக்
கைமாறு வேண்டாக் கடப்பாட்டு இறைமணன்
செம்மாண் கழல்வாழ்க சீர்த்து. 54

திருச்சிற்றம்பலம்

*தங்கையான் = தங்கக்கையினை உடையவன்.